

Quan el Sol es Pon

Un relat de: [LlunaTriskel](#)

relatsencatala.com adverteix que aquest relat conté llenguatge que pot ferir algunes sensibilitats. No recomanat per menors de 18 anys.

Saps què, Maria? Només eixir el Sol, pense en quan es pondrà, i sols espere l'hora de dormir. Ara que és hivern es dorm millor que mai, calenteta al llit, tapada cap i tot... que bo, i quina dolçor, veritat? Acaba d'eixir, però ja no queda res per a la nit...

I això per qué Lluc? Per qué sols esperes la nit? Si a l'escola ens ho passem bé, ací tampoc estem malament, no? què dius Lluc? Lluc, no ho entenc, digues per qué sols esperes la nit, digues-m'ho...

*

Entre muntanyes, lluny de tota ciutat sorollosa, comerciant i de felicitat superficial; allà on, quan el Sol es pon, pareix que s'endinsa entre les muntanyes veïnes, envoltat de vegetació que expressa tranquil·litat, allà, està el meu poble. I als afores, en un raconet del camí que va al poble veí, allí, es troba la meua casa. Una caseta normaleta, però molt ben arreglada, on podem disfrutar de l'horta, ja que vivim en ella. A l'entrada de casa, tenim un xicotet jardí, on la mare, el fi de setmana, planta i arregla les plantes que més li agraden: tulipes, roses, clavells...

Manuela!!! Manuela!!! on tinc la samarreta groga? per favor, digues que saps on està, digues que ho saps; Manuela, avui és dilluns i si no me la pose, tindré mala sort tota la setmana!!! per favor, digues on està que faig tard -Aquesta és la meua germana, Anna, una maniàtica compulsiva, sempre diu coses d'aquest tipus: he de posar-me la camisa groga perquè sinó tindré mala sort tota la setmana, o, ai!!! no poses el llit orientat cap a la porta, que produeix males vibracions, i un munt d'etc, etc molt semblants entre ells, la finalitat de les quals és no tindré mala sort, i tindré bones vibracions que diu ella, sempre l'he coneguda així, i res podria fer que deixara de ser la meua germana, la meua "teta", ni les roïnes de les monges podrien canviar-ho - "Toma Chiquilla, aquí tienes la camiseta, si un día de estos perderás la cabeza! tu y tanta superstición" -Aquesta és la minyona, Manuela, de nacionalitat Peruana, porta sis anys a València, i quatre a casa nostra, però encara no domina el valencià, i com que si ho fa, moltes vegades ens fa gracia, diu que prefereix parlar-nos en castellà- Anna! la mare se'n va, digues-li a Lluc que he hagut d'anar-me'n abans a treballar, eh?, fes-li un petó de la meua part, gràcies perla, un beset que tinc molta pressa -Aquesta és la mare, quasi sempre em fa un petó abans de anar-se'n, però hi ha vegades que té molta pressa, com aquesta. La feina la té ocupada fins a la nit, per això està Manuela, ella és la que ens cuida de dia, més que cuidar-nos, em cuida, perquè Anna ja és major, té dinou anys. El pare no el veiem fins al migdia, ell matina per anar a treballar, és mestre, però com que l'escola està a molts quilòmetres del poble, ha d'alçar-se molt matí per arribar a hora. Aquesta és la meua família.-

Quan arriba el cap de setmana és fantàstic, sempre viatgem a algun lloc, el pare sempre en troba algun de nou on poder anar. Anem tots junts, la mare, el pare, Anna, Núvol (el nostre gos) i algunes voltes Manuela, quan pot. Fa dues setmanes anàrem a un llac molt gran, hi havia peixos grandíssims, es veien a simple vista, l'aigua era blavosa com el cel, tot el que hi havia pels voltants, podia veure's reflectit en l'aigua d'aquell meravellós llac. Jo m'imaginava tota la gent que havia pogut passar per allí, m'imaginava, que en el fons d'aquella llacuna hi havia un monstre, i que feia molt de temps, en temps de fades, raptava princeses i les portava a la seva cova per decorar-la, i que quan es cansava d'elles se les menjava, però sempre hi havia un príncep que les salvava, i que ara, el monstre, cansat de segrestar-les, dormia en el fons de l'estany. M'encisa imaginar-me aquestes històries. Aquest diumenge anirem a una caseta en la muntanya, hem de caminar dues hores abans d'arribar, ja que no podem accedir amb el cotxe.

La mare i el pare han preparat entrepans de pernil amb tomaqueta, a Anna li l'han fet de truita amb formatge, ja que no li agrada el pernil amb pa, sols li agrada en tallades finetes i en un platet, manies d'ella, també diu que no li agrada la ceba, que l'odia, però moltes vegades es prepara entrepans, que entre altres coses, porten ceba, no sé, ja dic que és molt maniàtica.

Hem agafat totes les coses i ens hem dirigit cap al nostre destí, el cotxe s'ha quedat en un replanell. Deprés de caminar dues hores, hem vist aquell refugi envoltat d'arbres. Des d'allí dalt, podia veure's tota la vall. Els pobles em recordaven a aquelles maquetes del museu que visitarem un dia en l'escola.

Després de dinar, mentre la mare, Manuela i Anna prenién el solet, el pare, Núvol i jo feiem excursionetes. El pare m'ha ensenyat a diferenciar els bolets comestibles dels que no ho són.

Quan el Sol ha començat a pondre's, tot el cel estava rogenc, m'imaginava una gran bresquilla, que la terra era

una gran i immensa bresquilla, i que les persones hi erem dintre; en això he sentit el pare que deia que arplegàrem les coses que tornàvem cap a casa.

De camí, Manuela s'ha quedat torrada, primer ha començat a roncar, després a dir paraules que no s'entenen massa bé, Anna i jo hem començat a fer-li un bigot amb una barra de llavis marró, aquesta ni se n'ha adonat, ni les nostres carcallades l'han despertada, la pobra estava esgotada.

En arribar a casa Manuela, se'ns ha oblidat dir-li el que li havíem fet, i se'n ha entrat cap a casa amb aquell bigot punxegut, tipus Dalí, però pintat al rostre, ni Anna ni jo podíem contindre'ns el riure, la mare ens ha renyit per no avisar-la, però ella tampoc podia deixar de riure.

L'endemà, quan Manuela va arribar a casa va començar a dir: on estan les xiquetes? on són que si les agafe... encara com no vaig eixir a cap lloc amb el bigot que em pintaren! on són que me les menge... - tot açò ho va dir rient-se, i amb el seu castellà tant peculiar; sabem que Manuela no s'havia pogut enfadar per aquella broma, fins i tot ella va afirmar que s'havia rist en mirar-se en l'espill.

Quan la minyona se'n va anar, la mare em va dir, que aquesta setmana i potser l'altra, aniria a dinar a casa els avis, Manuela havia de tornar a Perú perquè un fill d'ella s'havia posat malalt, o això m'explicà.

Encara que estava preocupada pel fill de Manuela, no em va desagradar la idea d'anar a casa els avis. A l'avi li diuen Antoni i a l'àvia Carmeta.

L'avi Antoni és una persona molt culta, que diu ell, sempre em conta alguna història interessant, com aquelles que jo m'imagino quan fem les excursionetes.

De costum, sempre que acabe de dinar me'n conta alguna, i si algun dia se li oblidava, jo m'encarregue de fer-li memòria.

Vaig eixir de l'escola i estava l'avi esperant-me a la porta, tot seguit anarem caminant pel carrer major, passàrem pel bar de Tonet, i girant a la dreta, al fons i pujant una xicoteta costereta, estava sa casa.

L'àvia m'havia preparat el meu menjar preferit, paella.

En acabar de dinar, li vaig demanar al iaio que em contara una història nova, una que mai haguera pogut sentir en cap lloc. Aleshores va començar a contar-me la història dels celtes. Em va dir que, antigament, quan encara no existia el poble, quan la gent vivia en tribus, on és ara el carrer major, passava un riu, no molt gran, però amb prou de corrent. A cada part d'aquest vivia una tribu. Degut a açò mai havien tingut relació els uns amb els altres, ni els Kutmuns coneixien als Tolmers, ni els Tolmers als Kutmuns.

Cap de les dues s'havien atrevit a creuar el riu, ja que el consideraven sagrat, ell els donava la vida, aleshores el respectaven.

Un dia, la filla dels Kutmuns, es va acostar al riu per beure i llavar els ropons que portaven. A l'altra part del riu va veure un xic, un dels Tolmers, aproximadament tenien la mateixa edat. Els dos es van sentir curiositat, ja que, mai havien tingut relació amb l'altre poblat.

Així, així, passaren els anys; tots els matins, quan el Sol estava més alt, els dos acudien al riu.

Primerament sols es miraven, s'observaven un a l'altre. Després, al cap dels mesos, començaren a contar-se coses, costums, anècdotes...

Els anys passaren, i ells dos es van enamorar, encara que en tot aquell temps cap dels dos havia creuat el riu. No podien explicar el que sentien l'un per l'altre, mai havien tingut eixa sensació, aquell sentiment, l'únic que sabien es que volien creuar el riu, volien tocar-se, mirar-se de prop...

La xica va anar a demanar-li permís a son pare, que era el cap de la tribu, per poder-lo creuar i trobar-se amb el seu estimat. Aquest li va denegar la petició, ja que considerava el riu sagrat i als Tolmers desconeguts.

La xica, plena de dolor, molt trista, l'endemà li ho comunicà al xic. Aquest, ple de rabia, va desafiar els déus, va creuar el riu; com que el corrent era fort, i ell no sabia nadar, se'l va endur. Ella va buscar ajuda i quan el trobaren, estava a la vora del riu del poblat dels Kutmuns. Era la primera volta que el veia de prop, podia tocar-lo després de tant de temps. El portaren a la cabanya comunitària, quan es quedà sola amb ell, en veure en aquell estat al seu amat, debatent-se entre la vida i la mort, que segurament moriria, va demanar als déus, que amb l'amor que ella sentia per ell, amb aquell sentiment que era energia, fora utilitzat per salvar-li la vida, aquella vida que estava a punt de perdre. Preferia no tindre aquell sentiment, que perdre'l.

El xic es salvà, però ella ja no sentia res per ell (ja que havia utilitzat l'amor que sentia per ell, per poder-lo salvar). El dels Tolmers va restar a la tribu dels Kutmuns durant molt de temps, ell seguia estant enamorat. Un dia cansat d'insistir-li que tornara a ser la mateixa, la va dur a la roca on s'havien vist per primera vegada, aleshores ho tornà a recordar tot, el xic va fer que el sentiment que l'havia salvat tornara a ella, en aquell moment es van abraçar fortament formant un sol cos, des d'aquell moment ja no es va tornar a saber res més d'ells.

Per això, diuen els vells, que a la pujada de la muntany

eta, on suposadament, abans passava el riu, hi ha una gran roca, i si et fixes, pareixen dues persones abraçades, formant-ne solament una.

Quan l'avi va acabar de contar-me la l'història, estava tant meravellada, que vaig voler anar a veure aquella gran roca, però era massa tard i em va dir que un dia que fera bon solet, pujaríem a la munanyeta a veure-la.

Així, així, sempre després de dinar, el iaio em contava alguna històrieta.

Es fabulós, tinc un pare, una mare, una germana, avis (i un d'ells em conta històries)...

Sent unes veus que em desperten...

*

Alceu-vos, alceu-vos, ja!! són les huit i quart!, arribareu tard a la primera classe, i qui ho faça, rentarà els plats de totes, i de totes les menjades!!!

- Maria?

- Que?

- Odie estar ací, i odie a totes les monges.

- Saps què, Maria? Només eixir el Sol, pense en quan es pondrà, i sols espere l'hora de dormir.

Ara que és hivern es dorm millor que mai, calenteta al llit, tapada cap i tot... que bo, i quina dolçor, veritat?

Acaba d'eixir, però ja no queda res per a la nit...

I això per qué Lluc? Per qué sols esperes la nit? Si a l'escola ens ho passem bé, ací tampoc estem malament, no? què dius Lluc? Lluc, no ho entenc, digues per què sols esperes la nit, digues-m'ho...

- Maria, mai has desitjat tindre una família, encara que no fos perfecta, tenir una mare, un pare, una germana maniàtica a quí estimes molt, una minyona que et cuida quan no estan els pares, uns avis, i que algun d'ells et conte històries meravelloses d'eixes que conten els vells?, com les que ens conta Pepet el jardiner en l'hora del patí, no ho has desitjat mai?

- Clar que sí Lluc, ací totes desitgem tindre una família, i algú que ens estime de veritat, saber què és tindre una mare, un pare... Només unes poques tenen eixa sort, com la Paula, que va vindre un home i una dona a per ella i ja no ha tornat més.

- Saps què, Maria? Per això m'agrada tant dormir, perquè jo també tinc una família com la Paula, i em volen moltíssim, és com la que t'he descrit abans, com eixes que totes desitgem. M'agrada la nit, perquè sols els puc veure als meus somnis, l'únic lloc on puc estar amb ells, els vull tant!!!

Desitge que arribe la nit, la desitge... així l'avi podrà acabar de contar-me la història que havia començat...